

[Bjerring.]

hvor principfast Venstre er —, at med Hensyn til mit Ønske om en hurtig og velvillig Behandling kunde han forsikre om, at der blev ingen velvillig Behandling, men der skulde nok blive en hurtig Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich og det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen dristede sig dog ikke til at udtale sig saa krast; de viste dog nogen Forstaaelse af Situationen og lovede, at naar Sagen kom i Udvalg, vilde den i hvert Fald blive gjort til Genstand for Forhandling, og hvis der var nogen Vej, ad hvilken man kunde hjælpe de Folk, der uforskyldt er kommet ind under Fattigvæsenet, var man villig til at forhandle derom.

Det er det Standpunkt, som det konservative Folkeparti indtager. I Modsætning dertil siger det ærede Medlem: ingen velvillig Behandling, men hurtig Behandling, hurtig færdig med den! Det er Venstres Standpunkt. Det vidner ikke om nogen særlig stor social Forstaaelse indenfor Venstrepartiet og i hvert Fald ikke om nogen Forstaaelse af de vanskelige Kaar, som Tusinder og atter Tusinder af Mennesker er underkastet paa Grund af den haarde Arbejdsløshed og den Erhvervskrise, vi er inde i, og som vi vel alle kan være enige om de ikke har Skyld i.

Jeg vil endnu en Gang henstille, at Lovforslaget gøres til Genstand for en velvillig Behandling i dette høje Ting; og kan man — efter de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen er fremkommet med — ikke faa Venstres Medvirken, vil jeg haabe, at man med det konservative Folkeparti kan faa en frugtbringende Forhandling, saaledes at der kan komme en god Løsning paa dette Spørgsmaal til Gavn for de Tusinder, som uforskyldt har maattet henvende sig til Fattigvæsenet.

C. O. Pedersen: Jeg beklager, at jeg paa et Punkt har misforstaaet den højtæredes Minister, nemlig med Hensyn til Hensigten med Lovforslaget, men det kan jo nok undskyldes mig, naar den ærede socialdemokratiske Ordfører ogsaa har misforstaaet Ministeren. Jeg havde ment, at Ministeren begrundede sit Lovforslag med Krisen, og det havde den ærede Ordfører for Socialdemokraterne ogsaa ment, men nu forstaar jeg, at dette ikke er Ministerens Hensigt. Jeg er fuldkommen klar over, at Mening fra Ministerens Side er, at det er akkurat lige nødvendigt, enten der er Krise eller ikke overfor den enkelte.

Det, som Ministeren siger med sin Begrundelse i Dag, er, at efter at vi har gennemført Arbejdsløshedsloven i Sommer, vil der altid være en Del Mennesker, for hvem der ikke er tilstrækkeligt af Understøttelse, medmindre de kommer ind under Fattigvæsenet; der bliver naturligvis flere, naar der er Krise, men der vil altid være en hel Del Mennesker, som er i den Stilling, og det er disse Mennesker, Ministeren nu i Øjeblikket — med Krisen som Baggrund, saadan i Periferien eller i Udkanten, om jeg saa maa sige — kommer til Hjælp, men denne Hjælp vil Ministeren ogsaa have bagefter, naar Krisen er drevet over — denne eller en anden lignende Bestemmelse, for Ministeren ved jo udmærket godt, at naar han forklarer Arbejdsløshedslovens Virkning, som han har gjort det i Dag, vil der selvfølgelig være en Del Mennesker, som faar mindre nu, end de fik, før vi gennemførte Loven — det er en aldeles given Sag —, og disse vil Ministeren altsaa paa denne bekvemme Maade nu komme til Hjælp bagefter.

Den højtæredes Minister ydede ikke mig nogen Anerkendelse. Nej, Hr. Minister, men det vilde jeg ogsaa blive meget betænkelig ved, om det skete. Jeg erindrer, at for omtrent 3 Aar tilbage, da vi havde Begyndelsen til Socialreformen, og jeg var Ordfører for Partiet, talte Ministeren omtrent i de samme Vendinger til mig, som han har brugt i Dag, saa det gør saamænd ikke egentlig nogen Forskel, om der ikke kommer en Anerkendelse. Jeg kan for Resten næste Gang godt selv, inden Ministeren faar Ordet, citere en Del af de Sætninger, som jeg paa Forhaand ved Ministeren altid har til Raadighed overfor politiske Modstandere.

Ministeren kritiserede, at jeg havde sagt, at han fortolkede Lovgivningen fra i Sommer lovlige vidt, og Ministeren havde forstaaet det rigtigt, at jeg hentydede til den Erklæringskrig, som Ministeren havde med de ærede Medlemmer Hr. Christmas Møller og Hr. Krag. Ministeren siger, at han er blevet truet med Domstolene. Det har jeg nu ikke set noget til, men maa jeg sige til Ministeren, at det jo ikke altid er de værste, der bliver dømt, der er jo nogle, som kan overtræde, uden at de kommer i Konflikt med Domstolene, og til disse henregner jeg i Virkeligheden Ministeren, for det, som Ministeren overtræder, det er, hvad man kalder gentlemen's agreement. (*Socialministeren* [Steinrøke]: Nu skal De passe paa!).

Det er netop det, Ministeren overtræder. For enhver vil vide, at i Sommer,